

ligt Ønske om en Lov, bøjer jeg mig for saa vidt, som jeg ikke stemmer mod den, da jeg nærede det stille, men desværre fejlagtige Haab, at det maatte lykkes Landstinget at faa Loven lagt stille hen til nærmere Overvejelse.

Idet jeg sidste Gang gennemgik de 7 Aar fra 1901—02 til 1906—07 og paaviste, at vi nu skulde begynde paa en ny Omgang, havde jeg ikke nogen Ide om, at vi her i Landet vare saa nær derved, som vi egentlig vare. Siden da have vi i Udlandet haft et Par Børskriser og her hjemme et Par Betalingsstandsninger, særlig i Kornbranchen, hvor jeg ikke havde troet, at det var blevet til Betalingsstandsning, jeg havde ventet Akkord og Underhaandsaftale. Det glæder mig iøvrigt, at det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) ikke paa noget Punkt søgte at opretholde sine Udtalelser fra forleden. Han, som forleden var ligefrem en rosenrød Optimist, har helt forladt dette Standpunkt, og det taler til Ære for det ærede Medlem, at han virkelig er i Stand til at bøje sig for et Argument og forstaa den kloge Ting, at er man kommen i en Stilling, man ikke kan opretholde, skal man forlade den i Tide. Det har det ærede Medlem gjort denne Gang, og jeg vil haabe, at han ogsaa vil gøre det tiere, saa ville han og hans Parti faa en lysere Løbebane, end det Parti hidtil har haft her i Landet.

Jeg tillod mig ogsaa at komme ind paa de økonomiske Forhold. Enkelte Herrer — ogsaa enkelte Blade — have sagt, at det var urigtigt, at jeg kom ind paa en Kritik af Bankvæsenet, det var en privat Sag. Det er ikke rigtigt. Først og fremmest vil jeg sige, at naar man historisk vil gennemgaa de økonomiske Forholds Udvikling her i Landet i de sidste 7 Aar, kan man ikke komme uden om Bankerne og de forskellige Modulationer, som der eksisterer, lige fra den redbonnde Optimisme til Nationalbankens stærke Tilbageholdenhed. Der er ikke noget usømmeligt eller urigtigt i en Omtale af dette, idet det er min Overbevisning, at der ikke er noget Sted i Danmark, hvor der foregaar saa vigtige Ting som i vore Banker. Jeg vil endog vove at sige, at alt det udmærkede, vi her paa Rigsdagen lave, og alt det vi tale om her, maaske ikke i det givne Øjeblik har saa megen reel Betydning for Landet, som det Bankerne gøre i det samme Øjeblik. Det er denne Betragtning, at Bankerne i Virkeligheden ere offentlige Institutioner, som udføre offentlige Funktioner, selv om de tilsyneladende ere i privat Eje, der gør, at jeg mener at have Ret til at omtale

dem og rent historisk give dem deres forskellige Pladser.

Den højtærede Indenrigsminister har dernæst omtalt, at vi nu vilde faa en Aktielov fremlagt paa Tingets Bord. Jeg glæder mig over, at vi faa det, men jeg maa gøre opmærksom paa, at med en Aktielov er ikke alt gjort. Thi en Aktielovs Forudsætninger ere først og fremmest, at vi have edsvorne Revisorer, regnskabskyndige Mænd, der virkelig kunne bedømme et Regnskab. Det have vi ikke, og det skal til, thi have vi ikke det, og er en Lov derom ikke gennemført, vil en Aktielovs Bestemmelser næsten blive illusoriske. Det første og afgørende er, at vi have Mænd, der ved Embedspligt og Embedsuddannelse ere i Stand til virkelig at bedømme et Regnskab. De sidste Dage have netop vist, hvor nødvendigt det er. Men dermed er det nu heller ikke gjort. For, mine Herrer, Lovene have alligevel kun en begrænset Magt. Det nytter ikke at vedtage en Aktielov, naar man ikke har Mænd, der virkelig forstaa det Ansvar, de have, naar de staa i Spidsen for en Forretning af offentlig Art, i Spidsen for et Aktieselskab.

I denne Sammenhæng maa jeg tillade mig i Tilslutning til et Forslag om en Bevilling paa Finansloven til Kammeradvokaturen at gøre nogle Bemærkninger om den Embedsmand, hvortil denne Bevilling skal gives. Jeg ønsker paa Forhaand at sige, at jeg personlig ikke kender Advokat Winther, jeg har aldrig set denne Mand, og for saa vidt staar jeg fuldstændig neutral overfor ham. Jeg maa yderligere have Lov at sige, at denne Sag har intet med Politik at gøre. Spørgsmaalet om de Winterske Regnskabers Rigtighed har intet at gøre med den højtærede Justitsminister, al den Stund Justitsministeren i alt Fald ikke er Aktionær i det Selskab, hvorom det drejer sig, og ikke sidder i dets Bestyrelse. Der er som sagt ingen Politik i dette, det er kun et Stykke offentlig Moral, jeg bringer paa Bane, og vi have her Ret til at tale om offentlige Tilfælde, hvor den offentlige Forretningsmoral staar i Fare for at blive krænket. Vi have Ret til at hævde, at en Mand er en Mand og et Ord et Ord, og i hvert Fald maa vi have Ret til at hævde, at en Dignitar paa en vis Maade, Kronens Advokat eller, som hans latinske Navn vistnok lyder, „advocatus regius“, ikke kan sætte sit Navn under Regnskaber, som ere skikkede til at vække urigtige Forestillinger hos Tredjemand til Skade for denne.